

пресата. . . пресата, пресата, за която аз, както знаеш, нямам много добро мнение и за която мисля, че играе отрицателна и развращаваща роля. . . А ето, тя ми отвори очите. Миличката преса. . . искам извинение от нея, задето така пренебрежително съм я гледал и съм подценявал нейното културно-просветно значение.

Бай Доверчинов почна да разгръща един по един вестниците и да тупа с ръка по грамадните заглавия, които господствуваха из страниците.

Така бързо и нервно ги превръщаше и премяташе пред мен развълнуваният бай Доверчинов, че аз не можах и да ги прочета.

— Юбилей бе, юбилей се празнува утре. Цяла България го празнува. Има нареждане от всички министерства. По всички отрасли юбилярът бил заслужил. . .

— Кой?

— И затуй се окайвам я, защото даже не мислех, че това е невзрачният, скромният, тихият, свитият, мазният, уважаем наш приятел Циркаджиев. Кой да го знае, че той бил такъв голям писател, общественик, учител на народа, сърце отзивчиво към страданията на бедния брат, душа преизпълнена с велика любов, неуморно перо, защитник на нашата пропаднала кауза. . . На, чети — това са тия големи заглавия в пресата. Виж му портрета. Ето го в една поза, ето го в друга, сред книгите, сред децата. Ето го на петгодиш-